

РЕШЕНИЕ

№ 5490

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Нина Св. Гърманлиева
като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело
№ 20221100505552 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №20017358/28.02.2022г., постановено по гр.д. №11001/2020г. по описа на СРС, 64 състав, е осъдено „Т.Г. 08“ ООД да заплати на „Р.Б.“ ООД на основание чл.266, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД сумата от 540 лева – възнаграждение за извършени ремонтни дейности, за което задължение е издадена фактура №*****/19.12.2017г. по договор между страните от 14.09.2015г. за техническо обслужване на компресорна станция за зареждане на автомобили със сгъстен природен газ в гр. Стара Загора, ведно със законната лихва от 24.02.2020г. до окончателното плащане, сумата от 33,75 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за период на забавата 27.12.2018г. до 24.02.2020г., сумата от 9000 лева – възнаграждение за абонаментно обслужване по договора от 14.09.2015г. за периода от м.05.2018г. – м.07.2019г., вкл., ведно със законната лихва от 24.02.2020г. (дата на подаване на исковата молба) до окончателното плащане, и сумата от 1086,50 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху всяко претендирано възнаграждение за абонаментно обслужване за общ период на забавата 14.05.2018г. – 24.02.2020г., като е

отхвърлен искът по чл.86, ал.1 от ЗЗД за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 540 лева за разликата до пълния предявен размер от 117,90 лева. Осъдено е „Т.Г. 08“ ООД да плати на „Р.Б.“ ООД на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 1696,50 лева – разноски. Осъдено е „Р.Б.“ ООД да заплати на „Т.Г. 08“ ООД на основание чл.78, ал.3 от ГПК сумата от 8,07 лева – разноски.

Постъпила е въззивна жалба от ответника в производството „Т.Г. 08“ ЕООД, чрез пълномощника адв. М. С., срещу първоинстанционното решение. Жалбоподателят излага оплаквания, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния закон, при съществени процесуални нарушения и необоснован анализ на събраните доказателства. Не били събрани доказателства по делото, че ищецът е изпълнявал задълженията си по договора за периода от м.12.2018г. до м.07.2019г. Съдът нарушил материалния закон, като отхвърлил възраженията на ответника, че без наличието на съставени нарочни протоколи не е налице надлежно извършена от ищеца работа, както и не е налице приемането □ от ответника, поради което и претендираното възнаграждение било недължимо. В договора изрично било предвидено, че изпълнителят води отчетност за извършената работа по изпълнение на договора. Съдът не обсъдил и възраженията на ответника, че договорът между страните се подчинява на правилата и изискванията, установени с Наредба за устройството, безопасната експлоатация и технически надзор на газовите съоръжения и инсталации за втечнени въглеводородни газове. С посочената Наредба били установени минимални задължителни изисквания за обема от дейности, в които трябва да се изрази техническото обслужване, дължимо от ищеца срещу уговорената абонаментна такса. Съгласно изискванията на Наредбата проверките, извършвани по реда на тази наредба, се документират, като издадените документи се прилагат в досието по чл.205 от Наредбата. Процесният договор бил сключен именно в изпълнение на нормативно определените задължения на ответното дружество по Наредбата. С оглед изложеното първоинстанционният съд следвало да приеме, че протоколите не само имат за цел да удостоверят приемането на работата, а са единственото доказателствено средство, с което едновременно се обективира и удостоверява самото □ извършване. Ищецът не твърди да е съставял такива документи, нито да ги е предоставил на възложителя. Първоинстанционният

съд ценил показанията на свидетеля без да ги оцени в цялост и да ги съпостави със съдържанието на договора между страните и Наредбата. За оспорвания период не били налице никакви посещения и не било налице никакво изпълнение на задълженията на ищеца по договора. Счита, че за оспорения период липсват доказателства, че изпълнителят по договора е извършил надлежно работата, за която претендира възнаграждение.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна „Р.Б.“ ООД, с който жалбата се оспорва изцяло и е направено искане първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Въззиваемата страна поддържа, че по делото било установено, че задълженията на ищцовото дружество са изпълнени, като правилно първоинстанционният съд приел, че приемането на изпълнената работа е неформален акт и може да бъде доказано с всички доказателствени средства.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации (чл. 272 ГПК). Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с осъдителни искиове с правно основание чл.79, ал.1 във вр. с чл.266, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

За основателността на иска за заплащане на възнаграждение по договор за изработка ищецът като изпълнител, който претендира заплащане на възнаграждение, следва да докаже следните предпоставки: че е налице между страните валиден договор за изработка, изпълнение на задължението на ищеца да извърши възложената му работа, както и, че същата е приета от ответника. В тежест на ответника е, ако се докажат посочените предпоставки, да докаже, че е заплатил уговореното възнаграждение в уговорените от страните срокове.

В случая от събраните по делото доказателства се установява, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по чл. 258 и сл. от ЗЗД по сключен договор за техническо обслужване от 14.09.2015г., по силата на който ищецът е следвало да извърши определена работа срещу заплащане на уговореното възнаграждение, като същото е определено на база месечен абонамент в размер на 500 лева без ДДС, в който влизат всички транспортни, ремонтни и профилактични дейности, като извън цената на абонамента са резервните части и консумативите. Ответникът оспорва представените от ищеца фактури, като поддържа, че ищцовото дружество не е установило извършването на описаните във фактурите услуги. Съдът намира, че в случая е приложима разпоредбата на чл.301 от ТЗ, която съдържа оборима презумпция, че търговецът потвърждава действията, извършени от негово име без представителна власт, ако не се противопостави веднага след узнаването. В случая част от процесните фактури са били осчетоводени от ответника. В този смисъл съдът приема, че моментът, в който ответникът е узнал за извършената работа, е осчетоводяването на процесните фактури в счетоводството на ответното дружество. Няма данни след този момент търговецът да се е противопоставил веднага по смисъла на цитираната разпоредба на чл. 301 от ТЗ. Тежестта за оборване на тази законна презумпция е на ответника, което в настоящото производство не е сторено. Предвид изложеното съдът приема, че ответникът е приел извършената работа и дължи заплащане на уговореното възнаграждение.

По отношение на останалата част от процесните фактури, се установява, че същите са осчетоводени в счетоводството на ищцовото дружество, но не и при ответника. Съгласно разпоредбата на чл.182 от ГПК вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната

редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, като те могат да служат като доказателство на лицето или организацията, които са водили книгите. Доказателствената сила на счетоводните книги се основава на факта, че счетоводните записвания са извършени въз основа на други писмени доказателства, надлежно оформени, съобразно изискванията на съответните подзаконови нормативни актове, оправдателни документи. В случая от заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че записванията в счетоводните книги на ищцовото дружество са извършени въз основа на такива оправдателни документи, а именно сключения договор с дължимо месечно абонаментно възнаграждение и протокол за посещение на метанстанция от 18.12.2017г. Извършването на възложените с договора дейности се установява и от показанията на разпитания в първоинстанционното производство свидетел А.Б.Х. който разяснява установения между страните начин на изпълнение на възложените с договора дейности и приемането им от ответника, а именно, че след посещение, при което е извършен ремонт и са вложени части и материали, се издавала фактура, която се изпращала по куриер, а отделно ответникът имал задължения и за месечен абонамент. При това положение съдът приема, че услугите са действително извършени и ответникът дължи заплащане на договореното възнаграждение.

Ответникът не е ангажирал доказателства по делото, че е заплатил дължимото възнаграждение за извършените съгласно договора услуги, което е основание за ангажиране на договорната му отговорност.

Неоснователни са изложените във въззивната жалба доводи, че ищецът не е изпълнявал задълженията си по договора в съответствие с изискванията, установени с Наредба за устройството, безопасната експлоатация и технически надзор на газовите съоръжения и инсталации за втечнени въглеводородни газове, доколкото липсват твърдения и доказателства по делото ответникът да е упражнил правата си по чл.265 от ГПК.

Поради изложеното и предвид съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени направените

разноски за процесуално представителство пред въззивната инстанция в размер на 1000 лева, като направеното от въззивника възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като същото не надвишава минималния размер, предвиден в Наредба №1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-Г въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20017358/28.02.2022г., постановено по гр.д. №11001/2020г. по описа на СРС, 64 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА „Т.Г. 08“ ООД да заплати на „Р.Б.“ ООД разноски за въззивното производство в размер на 1000 лева.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____